

Nr 173.

Av herr **Olsson** i Golvvasta, om viss ändring i utsökningslagen.

Bland landsbygdens befolkning höras ofta berättade klagomål däröver, att utmätningar verkställas på ett sätt, som ofta alldeles onödigtvis tillskynda gäldenären avsevärda, för den mindre bemedlade stundom ruinerande förluster.

Enligt vad som meddelas förekommer det, att, ehuru gäldenären äger tillgångar i penningar, överstigande den skuld, för vilken utmätningen sker och de kostnader, som den medför, utmätas förutom dessa penningar även andra tillgångar till och med fast egendom. Även i andra fall förekommer det att egendom, som är av oproportionerligt högt värde i förhållande till det belopp utmätningen avser, tages i mät. Antalet dylika fall är långt större än vad som framgår av de sedan upprättade protokollen. Realisationen av egendom, som utmätes på landsbygden, är nämligen ofta i hög grad förlustbringande, varför det belopp, som utmätningssmannen har att redovisa efter skedd försäljning, ofta endast i ringa grad motsvarar den utmäta egendomens verkliga värde.

Dylika åtgärder, då egendom utmätes i allt för stor omfattning i förhållande till det belopp utmätningen avser, bero givetvis på oförstånd eller vårdslöshet hos utmätningssmannen. En anledning till att dylikt kan ifrågakomma synes emellertid även vara att söka däri, att utsökningslagen ej reser tillräckliga hinder däremot och ej meddelar tillräckligt tydliga föreskrifter.

Uttryckliga föreskrifter synas böra meddelas därom, att utmätningssmannen ej bör utmäta mera av gäldenärens egendom än vad som skäligen kan anses nödvändigt. För att jämväl genom materiella föreskrifter verka för detta syfte synes det med ändring av utsökningslagen böra stadgas, att i första rummet böra utmätas penningar, vare sig de innestå å bankräkning eller ej, och därefter sådana obligationer eller andra värdepapper, vilka med lätthet och till allmänt känd kurs kunna i penningar förvandlas. Därefter bör utmätas sådan fordran eller annan rättighet av natur att kunna överlätas, vars värde utan större svårighet kan bedömas. Därefter lösören, därefter annan fordran eller annan rättighet, som kan överlätas, än vad förut sagts, och sist fast egendom.

Med stöd av vad sålunda anförts får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t ville verkställa utredning och för riksdagen framlägga förslag om de ändringar i utsökningslagen, som finnas vara behövlige för att förhindra att utmätning verkställles på sådant sätt, att gäldenären åsamkas onödige förluster.

Stockholm den 22 januari 1926.

C. G. Olsson,
Golvvasta.
